

Lääket.lis., kirurgisten tautien erikoislääkäri
Mikko Nikkarinen
(1958)

Voltteja Tiiristä Tikkaseen

Elettiin vuotta 1951. Marraskuisena aamuna veljeni toi minut rehtori *Einari Merikallion*, "Tipu-Eikan" kansliaan. Maalaispoikaa vähän pelotti. Seuraavana päivänä tulin kuitenkin 2B-luokalle, luokkatoverit ottivat hyvin joukkoonsa ja erityisesti jäi mieleen äidinkielen opettaja *Kyllikki Petäsen* ja englannin opettajan *Kerttu Riskun* suhtautuminen ujoon tokaluokkalaiseen, joka jostain Pohjois-Savosta kouluun putkahti.

Jumppamaikka oli majuri evp *Väinö Tiiri*, jonka kerrottiin olleen voittamassa Tukholman olympialaisissa Suomelle hopeamitalia miesten sauvavoimistelussa. Mene ja tiedä, mutta jumppatunneilla ainakin potkittiin palloa läpi talven, Tiiri heitti pallon kentälle tunnin alussa ja joskus haki sen poisikin tunnin päätyttyä.

kutukset eivät ole jättäneet vielääkään. Jouluussa 1953 kävi jo 80 poikaa — pääasiassa KYK:n oppilaita — säännöllisesti harjoituksissa.

Yhteiskoulun urheiluseura JYRÄ ja Keravan Urheilijat olivat taustaseurat. Harjoiteltiin kuutena päivänä viikossa vuorotellen Yhteiskoulun pienessä salissa ja keskustansakoululla. *Poikolaisen Voiton* eli Voten kanssa poljettiin pyörillä kouluun ja harjoituksiin ja kotiin Koivulasta. Harjoitusten "jälkipelit" pidettiin talvi-iltoina Stenbergin kaupan nurkalla, josta *Roivaisen Matti* ja *Holmstenin Matti* eli Isäntä ja Retu erosivat meistä kotiinsa päin. Jonakin kesänä saimme ulkoharjoittelupaikaksi erinomaisen keskeisen paikan, Eerontien ja ESO:n välisen puistikon, jossa kipit ja jättiläiset syntyi-

Koulun oppilaat ovat kilpailleet menestyksellisesti paitsi voimistelussa, myös monissa muissa urheilulajeissa. Kuvassa Mikko Nikkarinen hevosella.

Tikkasen pojat

Olympiakesän 1952 jälkeen kouluumme tuli voimistelunopettajaksi alan ammattimies, nuori kolmekymppinen telinevoimisteluinnostuksen läpitunkema mies *Jouko Tikkanen*, joka itse oli kylläkin Kymenlaaksossa kunnostautunut seiväshyppääjänä. Sain olla "Tikkasen pojissa" mukana vuosina 1953—58 ja se oli sitä aikaa elämässäni, jonka vai-

vät. Matka oli hyvä myös Tikkasen *Marja*-rouvan huudella Josikaa puhelimeen ja välillä syömään, asuivathan Tikkaset tuossa Eerontie 1:ssä.

Menestystä ja mainetta

Noina vuosina kilpailtiin Norssin Turnareita, Turun Urheiluliittoa ja muita kovia poikavoimisteluseuroja vastaan SOU:n mestaruuksista, joita kotiutettiin Keravalle

kymmeniä. Tehtiin näytös- ja kilpailumatkoja Pohjoismaihin, Keravan ystävyyskaupunkeihin muun muassa elokuussa 1956. Menestys oli taattu. Vuosittaiset teline- ja joukkuevoimistelun suursatsaukset, Suomen Voimistelupäivät, olivat suuria tapahtumia. Parhaiten on mieleeni jäänyt Suomen Suurkisat 27.6.—1.7.1956 Helsingin Stadionilla ja Velodromilla, jossa henkilökohtainen telinekilpailun voittoni alle 16-vuotiaiden sarjassa maistuu vieläkin hunajalta.

Maaotteluedustus Pohjoismaisessa nuorten maaottelussa ylioppilaskesänäni 1958 oli voimistelu-urani päätepiste. Tuli armeija ja opinnot ja voimistelu jäi. Kolmen vuosikymmenen takaa on kuitenkin jäänyt mieleen se, että koulunkäynnin ja aktiivisen urheiluharrastuksen symbioosi on mitä parhain. Siitä kiitos Jouko Tikkaselle ja Tikkasen pojille.

Ystävyyskuntamme on säilynyt nähin päiviin asti ja tapailimme silloin tällöin. Sellaiset nimet kuin Isäntä Roivainen, *Jukka Laitakari*, *Vote Poikolainen*, *Kimmo Oksanen*, *Heikki Hult*, Retu Holmsten ja monet muut muistutavat siitä mikä oli parasta noina kouluvuosina Keravan Yhteiskoulussa.

Joskus ei selvitty ilman vammoja ja silloin tuo onneton telineeltä tai puusta pudonnut piti viedä legendaarisen kauppalanlääkärin, *Harrin* isän A.A. *Kallion* vastaanotolle, joka ei pitänyt urheilusta — kuten tunnettua. Tohtori lausui ranteeseen kipsiä vääntäessä: "Tuo Keravan Yhteiskoulu on semmonen perkeleen lintutieteellinen urheiluopisto!"

Mutta se on jo toinen juttu.